

РОКИ ЮНАЦЬКІ НАШІ З НАМИ

Роки юнацькі, де ви розгубились?
Постаєте в уяві все блідніше,
Тепер вже те, що ми тоді любили,
Без хвилювання бачим, розумніше.

Колись від всього очі округлялись,
Що бачилось, сприймалось емоційно,
Бо досвіду життєвого не мали,
Максималізм нас полонив надійно.

Жалкуєш часом, що роки минули,
Здалеку, наче ехо, віддаються.
Прислухався. Ні, все лише почулось.
Були, та вже ніколи не вернуться.

Порівнюєш себе із молодими,
Тепер вони не ті пісні співають,
У чомусь ми не справимось із ними,
Зате, що зналось нам, вони не знають.

А ось, коли згадаєш юність власну,
Хоч забувається, а зрозуміла,
Далеко десь, але вона не гасне,
Чим дорожили, те й сьогодні миле.

Так де ж роки юнацькі розгубились?

Ми бережем їх, наче нагороду,
З них наші ідеали зародились
І ми черпаєм їх, як чисту воду.

Тому завжди роки юнацькі з нами,
І ми не зрадімо їх, не забудем,
Якщо лежать у серці борознами
Й не розгубились, то й нове здобудем.

Дата написання вірша: 2021-01-09